

Raamattu ja Tunnustus

Suomen Luterilaisen Tunnustuskirkon (SLT) lehti

Nr 1 / 2005

Pääkirjoitus: Tunnustuksellisen luterilaisen
vapaakirkollisuuden aika on nyt

J. Viitala s. 2

Suomen Luterilaisen Tunnustuskirkon
Vuosisjuhla 2005 s. 4

Hartaus (Fil. 2:5-7)
A. Erkkilä s. 6

SLT:n oppikomitean julkaisema traktaatti:
Kirkko s. 8

”Lutherin ja paavikirkon tiet erkaantuvat”
J-E Tiri s. 12

Jumalan yleisestä armoitahdosta
Martti Luther s. 18

SLT ja muut tunnustuskirkot maailmalla
J. Söderström s. 20

SLT:n toimintatietoja, yhteystiedot sekä
pankkitilinumerot s. 22

Pääkirjoitus

Tunnustuksellisen luterilaisen vapaakirkollisuuden aika on nyt

Jumalan rauhaa sisaret ja veljet Kristuksessa Jeesuksessa. Kirjoitan tätä pääkirjoitusta suuren yhteisen juhlamme, pääsiäisen jälkeen. Teologian opiskelijamme Jan-Erik Tiri saarnasi meille seurakuntiemme yhteisessä pääsiäisjumalanpalveluksessa Vaasassa ihanaa voiton evankeliumia: ”Hän on ylösnoussut. Hän ei ole haudasaan. Menkää ja kertokaa toisille ristiinnaulitusta ja ylösnousesta Kristuksesta.” Kiitollisella mielellä saimme niin etelästä kuin pohjoisesta tulla mukaan Kristuksen ylösnousemusta juhlimaan. ”Tähän saakka Herra on meitä johtanut.”

Suomen Luterilainen Tunnustuskirkko on saanut julistaa evankeliumia tässä maassa jo 19 vuoden ajan, kun otamme huomioon sen koko historian. Taivaallinen Isä on runsaasti siunannut rakkaan kirkkomme evankeliumin julistusta. Olemme saaneet virallisen aseman rekisteröitynä uskonnollisena yhdyskuntana Suomessa. Saavuttamamme vakaa asema herättää luottamusta tunnustuksellisen luterilaisen toiminnan mahdollisuuksiin evankeliumin työssä. Jumalan Sanaan ja sakramentteihin pitäytyvä kirkkomme saa julistaa evankeliumia ristin alaisuudessaakin katsoen luotavasti tulevaisuuteen. ”Me saamme luottaa uskolliseen Luojaan, yhdessä käydä uuteen aikaan nyt” (Bonhoeffer, virsi 600:1).

Kulkiessamme yhdessä iloiten eteenpäin evankeliumia julistaen on hyvä katsoa myös taaksepäin. Kirkkomme jäsenistä jokaisella on ollut oma tiensä puhdasoppisen luterilaisuuden yhteyteen. Toivon, että joku tätä historiaa lukeva etsivä sielu rohkaistuu tulemaan joukkoomme Jumalan siunaukseen luottaen. Omalla kohdallani ymmärrys Raamatun mukaisesta kirkollisesta yhteydestä alkoi avautua lukemalla prof. Siegbert W. Beckerin Ilmestyskirjan selitystä. Tämä äärettömän syvälinen, mutta samalla hämmentävän selkeä ja helppolukuinen kirja on nykyään saatavilla myös suomenkielisenä. Samalla tavalla kuin Becker – hänestä mitään tietämättä - oli aikamme kirkollisen kehityksen käsittänyt Boråsista Suomeen evankeliumiyhdistyksen raamattukurssille tullut Hans Wassermann. Hän varoitti uskovia lisääntyvästä, nopeasti etenevästä luopumuksesta ja kehotti erottautumaan rohkeasti vääristä opettajista Jumalan Sanan varaan. Jukka ja Anja Söderström Lempäälästä ja Jukan vanhemmat Eeva ja Pecki Porvoosta olivat puolestaan löytäneet Ruotsin ja Norjan Luterilaisesta Tunnustuskirkosta luotettavan kirkollisen yhteyden, jonka kautta johdatuimme kanssakäymiseen amerikkalaisen Wisconsinin Evankelisluterilaisen Synodin johtavan Vanhan testamentin opettajan, prof. John F. Brugin kanssa. Oppineuvottelujen jälkeen mukaan yhteytemme tulivat pohjoisesta Haukiputaan luterilaiset veljet ja sisaret pastori Aarne Erkkilän johdolla. Työ

Helsingin Luterilainen Tunnustusseurakunta

Jumalanpalvelus sunnuntaina 17.4., 1.5., 15.5., 29.5 klo 10.00 Laajasalo, Yliskylä, Muurahaisenpolku 4.

Raamattuilla torstaina 7.4., 21.4., 5.5., 19.5. klo 18.30 Laajasalo, Yliskylä, Muurahaisenpolku 4.

Yleisillä kulkuneuvoilla Laajasalon Yliskylään:
M-Herttoniemi + bussi 84, 86, 86B Ylistalo.

Helsingin lisäksi seurakunnalla on toimintaa **Porvoossa, Lempäälässä ja Ahvenanmaalla**. Kysy lisätietoja seurakunnan pastoreilta:

Yhteystiedot:

Pastori Juhani Viitala, puh. (019) 543841, gsm. 040-5966029,
e-mail: juhani.viitala@tunnustuskirkko.fi

Pastori Jukka Söderström, puh. (03) 3751889, gsm. 050-5510437,
e-mail: jukka.soderstrom@tunnustuskirkko.fi

SLT Vaasassa

Jumalanpalvelus sunnuntaina 10.4., 24.4., 15.5., 12.6. klo 12.00 Sotilaskodilla, Korsholmanpuistikkko 6-8.

Raamattupiiri torstaina 14.4., 28.4., 12.5. klo 18.30 Leinolla, Pitkänlahdenkatu 31-33 A3.

Yhteystiedot:

Vikaari Jan-Erik Tiri,

Kalliokatu 13-19 E 25/2

65320 VAASA

gsm. 044-3555758, e-mail: jetiri@tunnustuskirkko.fi

Kirkon kotisivut löytyvät osoitteesta:

www.tunnustuskirkko.fi

Toimintaa

Haukiputaan Luterilainen Tunnustusseurakunta

Jumalanpalvelus sunnuntaisin klo 12.00 Erkkilässä, Takkurannantie 30.

Raamattupiiri torstaisin klo 18.30 Erkkilässä, Takkurannantie 30.

Katekismus ilta tiistaina 3.5. klo 18.30 Toimintakeskus Jatulissa, Jokelantie 20.
Aihe: ”Raamattu ja traditio” (J-E Tiri).

Kristuksen taivaaseenastumisen juhla helatorstaina 5.5. klo 12.00 Erkkilässä,
Takkurannantie 30.

Yhteystiedot:

Pastori Aarne Erkkilä, puh. (08) 5471758, gsm. 040-5407538,
e-mail: aarne.erkkila@tunnustuskirkko.fi.

Seurakunnan postilokero-osoite:

Haukiputaan Luterilainen Tunnustusseurakunta
PL 26, 90831 HAUKIPUDAS.

Seurakunnan kotisivut:

<http://www.saunalahti.fi/lajokre/seurakun.html>

Pankkitilinumerot:

Suomen Luterilainen Tunnustuskirkko 115430 -105730
Helsingin Luterilainen Tunnustusseurakunta 221218 - 14351
Haukiputaan Luterilainen Tunnustusseurakunta 800021-15263609

Kirkon diakoniatili:

HAUHON SP Lempäälän konttorin, No 425215-229310

avautui myös Vaasassa veljeni Ilkan liittyttyä kirkkomme jäseneksi, ja Ilkan ja Päivi-vaimonsa tultua paikallisen työemme tukijoiksi. Kirkkomme on kasvanut pienten alkujen päivästä rekisteröidyksi luterilaiseksi vapaakirkoksi. Tähän 19 vuoden taipaleeseen sisältyy paljon taistelua, paljon iloa, paljon kyyneleitä, mutta ennen kaikkea turvallista vaellusta Sanan ja sakramenttien hoidossa. Tänään, kirkkomme julkaistessa ensimmäistä lehteään – tässä vaiheessa vielä pienimuotoista - on sydämemme täynnä kiitosta taivaallisen Isämme huolenpitoa ja johdusta kohtaan.

Mikä on yhdistänyt meidät eri puolilla Suomea asuvat uskovat ihmiset? Emme ole voineet katsoa toistemme sydämeen. Usko on sydämen asia, ja vain Jumala voi katsoa sydämeen. ”Ihminen näkee ulkomuodon, mutta Herra näkee sydämen” (1. Sam.16:7). Mutta meidät on yhdistänyt yhteinen uskontunnustus. Olemme Jumalan armosta löytäneet toinen toisemme sen perusteella mitä opetamme ja saarnaamme Jumalan Sanasta. Kaiken perustana oleva inspiroitu, erehtymätön Jumalan oma Sana opettaa, että Jumala on julistanut koko maailman synnit anteeksi Kristuksen tähden. Jumalaton vanhurskautetaan yksin armosta ja yksin uskosta. Minä, kurja syntinen saan uskoa kaikki syntini anteeksi ja pääsen taivaaseen sen perusteella, mitä Vapahtajani Jeesus Kristus on puolestani tehnyt. Olemme löytäneet toinen toisissamme tätä samaa uskoa tunnustavia kristittyjä. Pyhä Henki on vaikuttanut meissä halun liittyä yhteen seurakunniksi ja kirkoksi rukoukseen ja palvomaan yhdessä Jumalaa ja viemään evankeliumia yhdessä eteenpäin. Jumalan armosta saamme olla mukana kirkollisessa yhteydessä, jossa opetetaan Jumalan Sana puhtaasti siihen mitään lisäämättä tai siitä mitään poistamatta ja toimitetaan sakramentit oikein Kristuksen asetuksen mukaisesti. Keskuudessamme myös erottaudutaan Raamatun vaatimuksen mukaisesti vääristä opetuksesta ja varoitetaan niistä muitakin. Opetamme myös, että evankeliumi, joka on tuonut meille pelastuksen, kutsuu meitä pyhään elämään.

Olemme saaneet Jumalalta tehtävän ”saarnata sanaa, astua esiin sopivalla ja sopimattomalla ajalla, nuhdella, varoittaa, kehoittaa, kaikella pitkämielisyydellä ja opetuksella” (2. Tim.4:2). Evankeliumi anteeksiantamuksesta Kristuksen kautta on ihmeellinen voima, joka vaikuttaa kuulijoiden sydämessä uskon. Jumala on luvannut, että hänen Sanansa ei palaja tyhjänä vaan täyttää sen tarkoituksen, minä hän on sille antanut. ”Niin on myös minun Sanani, joka minun suustani lähtee: ei se minun tyköni tyhjänä palaja, vaan tekee sen, mikä minulle otollista on, ja saa menestymään sen, mitä varten minä sen lähetin” (Jes. 55:11). Nyt on ihanan, eläväksitekevän evankeliumin julistamisen aika. Nyt on tunnustuksellisen luterilaisen vapaakirkollisuuden aika. Herra on siunannut meitä. Hän on avannut meille aivan uusia mahdollisuuksia viedä eteenpäin pelastuksen sanomaa. Tule sinäkin rohkeasti mukaan yhteyteemme.

Porvoossa 31.3. 2005, Juhani Viitala

Raamattu ja Tunnustus Nr 1 / 2005

Toimituskunta SLT:n johtokunta

Kirjoittajat:

Pastori Juhani Viitala, SLT:n puheenjohtaja

Pastori Jukka Söderström

Pastori Aarne Erkkilä

Vikaari Jan-Erik Tiri (lehden ulkoasun suunnittelu & taitto)

Suomen Luterilaisen Tunnustuskirkon

Vuosijuhla 2005

Tervetuloa kirkkomme vuosijuhlaan, joka pidetään Bergvikin toimintakeskuksessa Hirsijärven rannalla Kiskon pitäjässä 8.-10. heinäkuuta 2005. Tule yhdessä viettämään kesälomapäiviä rauhalliseen kartanomiljööseen Jumalan sanan ja tunnustuksellisten luterilaisten seuraan.

OHJELMA

Perjantai 8.7.

17.00 Ilmoittautuminen ja majoittuminen

18.00 Iltapala

19.00 Iltahartaus kappelissa, Mikko Mettovaara

19.30 Miesten ja naisten sauna (4h) ja vapaata yhdessäoloa

Lauantai 9.7.

8.00 Aamiainen

8.30 Raamattutunti kappelissa, Aarne Erkkilä

10.00 Vuosikokous, pommisuoja

12.00 Lounas

13.00 Uuden johtokunnan järjestäytymiskokous, pommisuoja

14.00 Naisten kokous, pommisuoja, Helena Wassermann

Lasten tunti, Ilkka Viitala, pommisuoja tai luonnossa

Lentopalloa, Annina ja Lassi Koivisto

15.30 Päiväkahvi

16.00 Juhlaesitelmä, kappelissa, Lasse Lappalainen

Aihe: Biblicum Instituutin kunniapuh. johtaja prof. Hugo Odeberg

17.30 Päivällinen

19.00 Iltahartaus kappelissa, Esko Leino

19.30 Naisten ja miesten sauna (4h), vapaata yhdessäoloa ja

liukuva iltapala

pyhän Raamatun rinnalle, vaan niiden on alistettava sen alle. Tällaiset kirjoitukset ovat ainoastaan todistajina siitä kuinka profeettallinen ja apostolinen oppi on säilytetty apostolisen ajan jälkeen.

SLT tunnustautuu kaikkiin luterilaisen kirkon tunnustuskirjoihin, jotka koottiin vuoden 1580 Yksimielisyyden kirjaan, koska ne ovat kaikilta osin yhdenmukaiset Raamatun opin kanssa.

SLT:ssa ja sen seurakunnissa Jumalan Sana on julistettava puhtaasti ja selvästi eikä niissä saa opettaa tai suvaita mitään mikä on ristiriidassa Jumalan Sanan kanssa.

SLT haluaa puhtaan Sanan ja oikean sakramenttien toimittamisen kautta julistaa kaikille ihmisille pelastuksesta, joka on tapahtunut Kristuksessa ja Kristuksen kautta.

SLT opettaa yhtäpitävästi Raamatun kanssa, että koko kirkon ja seurakuntien tulee olla yksimielisiä kaikessa mitä Jumala Sanassaan opettaa eikä sallia hajaannuksia tai erimielisiä ryhmiä sisässään. Mikäli opillisia harhoja ilmenee, niihin puututaan kirkkokorilla.

SLT ei väitä olevansa "puhdas" tai "pyhä" kirkko siinä merkityksessä, että se koostuu vain ja ainoastaan todellisista uskovista. Jumala yksin tuntee kaikkien ihmisten sydämet. Koska tiedämme olevamme syntisiä ja turmeltuneita ihmisiä, tarvitsemme puhtaan ja selvän Jumalan Sanan, joka vakuuttaa meidät syntiemme anteeksiantamuksesta. Raamattu on puhdas ja selkeä Jumalan Sana, ja siitä emme voi vähääkään poiketa. Luther sanoo, "Oppi ei ole meidän, vaan Jumalan ja me olemme kutsutut olemaan Hänen palvelijoitaan. Siksi emme voi väheksyä tai muuttaa pienintäkään pilkkua opissa."

SLT perustettiin vuonna 2002, mutta sen varsinainen olemus ei silti ole mikään uusi asia. SLT seuraa niitä normeja ja ohjeita, joita kristillinen kirkko on alkukirkosta ja uskonpuhdistuksen ajoista aina tähän päivään asti noudattanut.

SLT on yksi Tunnustuksellisen evankelis-luterilaisen konferenssin (TELK) 19 jäsenkirkosta. Sisarkirkkoja ovat mm. Ruotsin ja Norjan Lutherska Bekännelsekyrkan (LBK), USA:n Wisconsinin Evangelical Lutheran Synod (WELS) ja Evangelical Lutheran Synod (ELS), Latvian Konfessionali luteriskas baznīcas, Ukrainan Ukrainian Lutheran Church sekä Saksan Evangelisch-Lutherische Freikirche..

Toivomme, että kaikki tulevat toteamaan meidän kaikessa haluavan pitäytyä Jumalan sanaan ja raamatulliseen yksimielisyyteen.

"Mutta kärsivällisyyden ja lohdutuksen Jumala suokoon teille, että olisitte yksimieliset keskenänne, Kristuksen Jeesuksen mielen mukaan, niin että te yksimielisesti ja yhdestä suusta ylistäisitte Jumalaa ja meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen isää." (Room. 15:5,6)

*Jumalanpalvelus Haukiputaalla
Mettovaaran kauniissa kodissa.*

SLT ja muut tunnustuskirkot maailmalla

Suomen Luterilaisen Tunnustuskirkon (SLT) oppilausemien kohdassa VII 3 sanotaan: ”Me uskomme, että pyhän kristillisen kirkon olemassaolo voidaan kuitenkin tunnustaa. Kaikkiällä missä evankeliumi puhtaasti saarnataan ja sakramentit oikein hoidetaan, pyhä kristillinen (näkyvätön) kirkko on läsnä, sillä armonvälineitten kautta tosi usko luodaan ja säilytetään (Jes. 55:10,11).”

Tästä syystä ja tällä perustalla pyrkii SLT oppineuvottelujen kautta löytämään ne tunnustukselliset luterilaiset kirkot joiden kanssa kirkkoyhteys tulee luoda yhteiseksi rakennukseksi esim. (esim. Hebr. 10:24,25). Samalla perustalla SLT on myös jäsenenä Tunnustuksellisessa evankelis-luterilaisessa konferenssissa (TELK) – virallinen englantilainen nimi on Confessional Evangelical Lutheran Conference (CELC) – 19 muun jäsenkirkon kanssa. Nämä sisarkirkot toimivat jokaisessa maanosassa. Yhteinen jäsenmäärä on n. 450000. Suomea lähinnä olevat eurooppalaiset kirkot ovat Lutherska Bekänelsekyrkan (LBK) Ruotsissa ja Norjassa, Confessional Evangelical Lutheran Church of Latvia, Czech Evangelical Lutheran Church Tsekin tasavallassa, Evangelisch-Lutherische Freikirche Saksassa ja Ukrainian Lutheran Church.

Suurimmat sisarkirkot ovat Wisconsin-synodi ja Evangelical Lutheran Synod USA:ssa. Sisarkirkkoja yhdistää, kuten Tunnustuksellisen evankelis-luterilaisen konferenssin jäsenyyssäännöt edellyttävät, että kaikilla jäsenkirkoilla on sama ja yhteinen usko, oppi ja tunnustus. Seuraava kolmivuositainen kokoontuva TELK:in kon-

ferenssi on toukokuussa 2005 Japanin Naritassa. Eurooppalaiset sisarkirkot kokoontuvat joka toinen vuosi aluekokoukseen, jonka puheenjohtaja on SLT:n puheenjohtaja TM pastori Juhani Viitala.

Pastoreitten ja kristinopin seminaari-koulutus tapahtuu Biblicum-instituutissa Ljungbyssä Ruotsissa. Ensimmäiset pastoraalitutkinnon suorittaneet valmistuvat sitten 1980-luvun keväällä 2006. Opettajina toimivat Wisconsin Lutheran Seminaryn ja Bethany Lutheran Theological Seminaryn professorit USA:sta sekä Pohjoismaitten sisarkirkkojen pastorit. Saksassa toimii myös sisarkirkon pappisseminaari Leipziginä.

Jukka Söderström

Suomen Luterilainen Tunnustuskirkko (SLT) on vuonna 2002 perustettu itsenäinen ja vapaa luterilainen kirkkokunta. Virallisen uskonnollisen yhdyskunnan aseman kirkko sai 19. elokuuta 2004. Kirkko uskoo, opettaa ja tunnustaa, että Raamattu on Jumalan sana ja siksi se on kaikilta osin luotettava ja erehtymätön. Se on ainoa normi, sääntö ja ohje uskon, opin ja elämän asioissa. Mitään muita vanhempia tai uudempia kirjoituksia ei saa nostaa

Sunnuntai 10.7.

8.00 Aamupala

8.30 Laulutunti ruokalassa, Aarne Erkkilä

10.00 Jumalanpalvelus ja HPE kappelissa.

Saarna: Juhani Viitala, liturgia Jukka Söderström

11.30 Lounas

ILMOITTAUTUMINEN

Ilmoittautuminen päivien isännälle Hans Wassermannille, Kalliolaaksonkuja 5, 10300 Karjaa, puh. 019-233376 tai 0400-791497. Majoitusvaraukset ehdottomasti viimeistään 30. huhtikuuta ja päiväkäyntien ateriavaraukset viimeistään 31. toukokuuta 2005.

MAJOITUS- JA HINTATIEDOT

Kumran, majoitus- ja ruokalarakennus, entinen kivinavetta, 31 vuodepaikkaa pääasiassa II kerroksessa yhden, kahden ja neljän hengen huoneissa. Ruokala I kerroksessa. *Tabor*, punainen tuparakennus, 13 vuodepaikkaa II kerroksessa kahden hengen ja neljän tai viiden hengen huoneet.

Täysihoito omilla liinavaatteilla: aikuinen, 38 euroa/vrk; 3-12-vuotias lapsi, 19 euroa. Täysihoito sisältää alla luetellut ateriat.

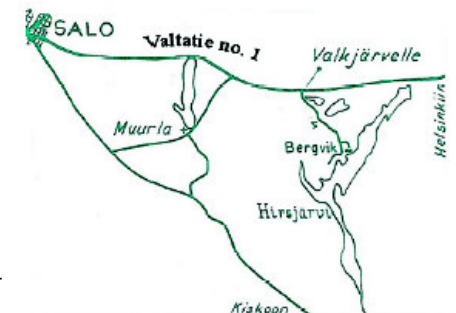
Erikseen, ilman majoitusta ostettuina ovat ateriahinnat seuraavat:

- aamiainen 4 euroa
- lounas 7 euroa
- päiväkahvi 3 euroa
- päivällinen 7 euroa
- iltapala 4 euroa

Liinavaatemaksu on 5 euroa/henkilö

AJO-OHJE

Katso myös Bergvikin kotisivu www.bergvik.fi Helsingistä n. 100 km valtatie nro 1, 17 km ennen Saloa viitta vasemmalle Valkjärvi. Turusta 67 km valtatie nro 1 (Salon ohi 17 km) viitta oikealle Valkjärvi. Edelleen 3,5 km viitta vasemmalle Bergvikin toimintakeskus.

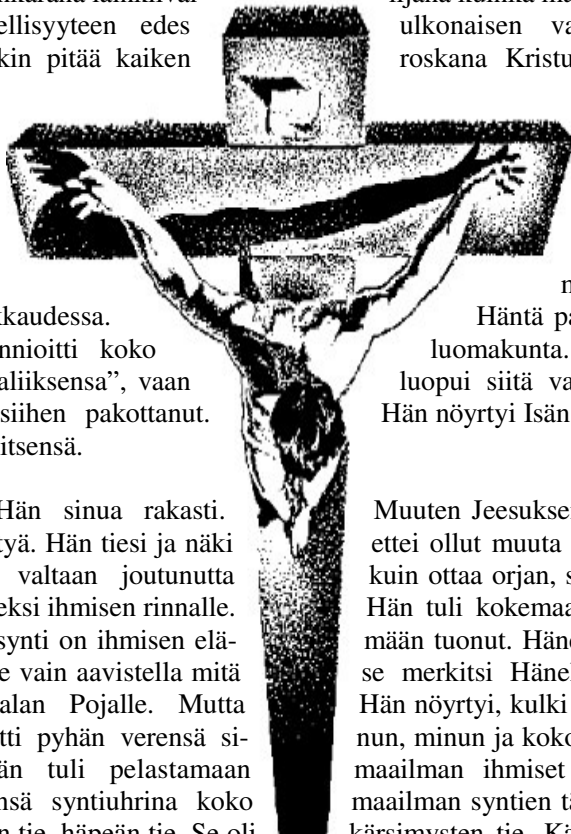

”Olkoon teillä se mieli, joka myös Kristuksella Jeesuksella oli, joka ei, vaikka hänellä olikin Jumalan muoto, katsonut saaliiksensa olla Jumalan kaltainen, vaan tyhjänsä itsensä ja otti orjan muodon.” Fil.2:5-7

Aikaa, jota elämme, voidaan syystä luonnehtia sanalla itseks. Oman edun tavoittelu näkyy kaikkialla ja kaikessa. Se on jopa ujuttautunut kristittyjenkin elämään. Kuinka toisenlaista kristillinen elämä, veljellinen ja sisarellinen rakkaus olisi, mikäli kristityillä olisi Herransa mieli. Paavali kehottaa Filippin seurakunnan kristittyjä ottamaan mallia Mestaristaan. Onko malli ja ihanne liian ylevä? Onko se mahdotonta saavuttaa? Paavali jos kukaan tiesi ankarana lainkiivai-Kristuksen täydellisyyteen edes Siksi hän halusikin pitää kaiken rinnalla.

Meidän on toymmärtää minöyrtyminen Hän ei katsonut nellä oli Jumalan Isän luona kirkkaudessa. kelit. Häntä kunnioitti koko katsonut tätä ”saaliiksensa”, vaan kaan ei Häntä siihen pakottanut. sanan mukaisesti itsensä.

Katso, kuinka Hän sinua rakasti. nöyryä ja tyhjentyä. Hän tiesi ja näki nua kadotuksen valtaan joutunutta si. Hän tuli ihmiseksi ihmisen rinnalle. ja hädän, minkä synti on ihmisen eläniksi. Me voimme vain aavistella mitä viattomalle Jumalan Pojalle. Mutta ja lopulta vuodatti pyhän verensä sivoitukseksi. Hän tuli pelastamaan Hän uhrasi itsensä syntiuhriksi. koko sä oli nöyrytyksen tie, häpeän tie. Se oli huippunsa jo Getsemanessa, kun Jumalan Karitsan tuskan hiki oli veren kaltaista. Niin kauheaa oli Vapahtajamme kärsimys tähtemme. Noin hirvittävä asia on synti - myös itsekkyyden synti. Kunpa Henki avaisi silmämme näkemään miten hallitsevaa itsekkyyden on meidän jokaisen elämässä.

lijana kuinka mahdotonta on päästä ulkonaisen vaelluksen asiassa. roskana Kristuksen omistamisen

della vaikea tä Jeesuksen oikeastaan oli. omaa etuaan. Hämuoto kun Hän oli Häntä palvoivat kaikki enluomakunta. Hän ei kuitenkaan luopui siitä vapaaehtoisesti. KuHän nöyrytyi Isän tahtoon ja tyhjensi

Muuten Jeesuksen ei olisi tarvinnut ettei ollut muuta keinoa pelastaa si- kuin ottaa orjan, se on sinun muoto- Hän tuli kokemaan sen ahdistuksen mään tuonut. Hänet jopa tehtiin synse merkitsi Hänelle – puhtaalle ja Hän nöyrytyi, kulki kauhean ristin tien nun, minun ja koko maailman syntien maailman ihmiset varmalta tuholta. maailman syntien tähden. Hänen tienkärsimysten tie. Kärsimys koki erään

nan kuulemisen ohessa antaa ja jakaa uskon ja siinä kaiken hyvänsä tälle vielä uskottomalle. Mutta etteivät muuttamat usko, syystä että antavat perkeleen ottaa sanan pois sydämistensä, eivätkä niin muodoin kuulevin korvin kuule eivätkä näkevin silmin näe, tekisikö se Jumalan uskollisuuden turhaksi, kun hän mielellään tahtoo antaa uskon kaikilla [pitäisikö olla: kaikille?], mutta ei kuitenkaan ketään pakota uskomaan? (Matt. 23:37). Niinpä ovatkin apostolit julistaneet evankeliumia kaikille luoduille, s.o. kaikille ihmisille samalla tavalla; sillä miten olisivatkaan he tehneet erotuksen siellä, missä ei kukaan vielä ollut uskovaan? Täytyihän heidän kuitenkin julistaa Jumalan armoa Kristuksessa ja Vapahtajan ansiota kaikille ihmisille, niillekin, jotka eivät vielä olleet uskoon tulleet; ja juuri sellaisen sanan ja saarnan kautta Jumalan armosta ja armahduksesta kaikille, tuli usko, joka on Jumalan lahja, vaikutetuksi ja sytytettyksi niiden sydämissä, jotka sitä kuuntelivat. Jumalan tarkoitus ja armotoimi evankeliumin ulkonaisen viran kautta on itsessään sama kaikkiiin nähden, koska hänen edessään ei ole muodon katsomista. Itse lahja on evankeliumin lupauksissa aina sama, nimittäin koko Kristuksen hyvätyö; ja tapa, jolla Jumala tuo, antaa, jakaa ja omaksi jättää sen, on myöskin sama, nimittäin armovälikkappaleiden ulkonaisen viran kautta. Jumalan puolelta katsoen on siis evankeliumin kelpoisuus ja toimi aina yksi ja sama, jos kohta toisessa suhteessa voikin tehdä erotuksen "tarjota" ja "jakaa" -sanojen välillä; sillä Jumala ei tee mitään suurempaa, tai voimallisempaa evankeliumin ulkonaisen viran kautta toisen suhteen, kuin toisenkaan. Mutta perkele ja ihmisen uppiniskainen vastustaminen se on, joka aikaan saa sen erotuksen, että vaikka Jumala tekee kaiken, mitä hän puolestansa voi tehdä, yhtäläisesti kaikkien suhteen (nimittäin julistaa ja ilmoittaa armonsa Kristuksessa ja kaikkien yhteisen oikeuden siihen), niin kuitenkin ainoastaan muuttamat uskon kautta omistavat itsellensä tämän autuuden, mutta toiset, pysyen epäuskossa, menettävät sen. Tämä erotus on tosin, mitä sen vaikutukseen tulee, äärettömän suuri ja tekee sen, että uskovaan on aivan toisessa suhteessa Jumalaan, kuin uskoton; mutta se ei suinkaan perustu siihen, että kun evankeliumia julistetaan erilaisille ihmisille, Jumala muka silloin itse olisi toisen mielinen muuttamia kohtaan, tai että hänellä muuttamien suhteen olisi toinen tarkoitus, tai täyttäisi [pitäisikö olla: käyttäisi?] tehokkaampia välikappaleita, tai käyttäisi niitä voimallisemmalla tavalla, kuin hän tekee toisten suhteen. Mutta ei heitä sanan (itse saman sanan) kuulo auttanut, koska eivät he niitä uskoneet, kuin sen kuulivat (Hepr. 4:2). Ja syynä siihen oli ainoastaan perkele ja heidän oma paha tahtonsa, joka aina seisoi Pyhää Henkeä vastaan. Sen tähden – ”Niin kauan kuin teillä valkeus on, uskokaa valkeuteen, että te valkeuden lapsiksi tulisitte.” (Joh. 12:36). Amen!

Lähde:

Verisen kuninkaan Herramme Jeesuksen Viimeinen Testamentti. Pyhän ehtoollisakramentin selitys [Suom. ei mainintaa]. Pori 1901. Ss. 102-108 (Otsakkeen lisännyt, suomen kieltä varovasti korjannut ja oikaisuehdotukset hakasulkeisiin merkinnyt JET.)

Teksti uskonpuhdistaja Martti Lutherilta

Jumalan yleisestä armotahdosta

Kun opetamme, että Jumala sekä itsessään on laupias ja armollinen kaikkia syntisiä, niin hyvin uskovaisia kuin uskottomiakin kohtaan, että myöskin kaikille, jotka kuulevat evankeliumin ja synnin päästön, julistaa sellaisen laupeutensa ja armonsa heidän syntiensä anteeksiantamiseksi evankeliumin yleisten lupausten kautta, niin me emme sillä kumoa sitä Herran sanaa, että ainoastaan uskovaiset ovat sellaisen heille annetun Herran lahjan todellisessa persoonallisessa omistuksessa ja nautinnossa, ja että kaikki katumattomat ja uskottomat sulkevat itsensä pois tämän lahjan käyttämisestä ja hyödystä, sitä suuremmaksi kadotukseksensa. Me päin vastoin vahvistamme tämän totuuden; sillä, jolle paljo on annettu, siltä myöskin paljon vaaditaan. Mutta me teemme tarpeellisen ja tarkan erotuksen Jumalan edelläkäyvän ja hänen seuraavan tahtonsa välillä. Edellä käyväksi kutsutaan se Jumalan tahto, jonka kautta hän on hyväntahtoinen ja hyvänsuopa koko maailmaa eli koko ihmiskuntaa, s.o. kaikkia ihmisiä kohtaan ilman mitään poikkeusta; sillä koska Jumalan Poika on lähetetty maailmaan sitä vapahtamaan, koska hän myöskin on sovittanut maailman Jumalan kanssa, ja nyt evankeliumin kautta saatetaan ilmi ja tuodaan kaikkien tykö, niin haluaa Jumala vakaasti ja ikävöittää kaikkein pelastusta ja autuutta uskon kautta Kristukseen (Joh. 3:16; 1. Tim. 2:4; 2. Piet. 3:9; Matt. 23:37; Room. 2:4; Hes. 23:11). Seuraavaksi Jumalan tahdoksi kutsutaan sitä tahtoa, jonka kautta Jumala vastaan ottaa ja pelastaa kaikki, jotka todella uskovat Kristukseen, mutta rankaisee ja hylkää kaikki, jotka pysyvät katumattomuudessa ja uskottomuudessa loppuun asti (Joh. 3:36; Joh. 6:40; Mark. 16:16). Edellisen mukaan tuodaan, annetaan, suodaan ja luetaan taivaallinen hyvä - Isän Jumalan rakkaus, Pojan armo ja Pyhän Hengen osallisuus - evankeliumin saarnassa koko ihmiskunnalle, ja Jumala kutsuu kaikkia ihmisiä ottamaan vastaan hänen todistustansa eikä vastustamaan Pyhää Henkeä. Jälkimäisen mukaan katsellaan ihmisiä sen mukaan, ovatko he kuuliaisesti evankeliumille vai eikö, ottavatko vastaan tuon taivaallisen hyvän, vai eivätkö. Ensimmäinen armotahto on aivan yleinen ja rajoittamaton, se näyttää, että pääsy autuuteen on avoin kaikille, ja että kaikki saavat mennä sisään ovesta, joka on Kristus; toinen on rajoitettu ja koskee ainoastaan niitä, jotka uskon kautta todella käyttävät hyväksensä Kristuksessa kaikille auaitun pääsyn. Niinpä julistavat ja saarnaavat myöskin Jumalan yleiset armolupaukset hänen laupeutensa ja hyväntahtoisuutensa kaikkia ihmisiä kohtaan, sikäli kuin he kaikki ovat Kristuksessa lunastetut, ja Jumala armovälikappaleiden käyttämisen kautta haluaa vaikuttaa uskon ja autuuden kaikissa yhtäläisesti. Ja ettei tämä Jumalan yleinen armotahto ole ainoastaan tarjoava ja kurottava (framräckande), vaan myöskin antava, lahjoittava ja jakava niihinkin tähden [pitäisikö olla: nähden?], jotka eivät vielä ole uskovaisia ja uudestisyntyneitä, näkyy siitä, ettei muutoin yksikään ihminen kun he kaikki luonnosta ovat kuolleita ja uskottomia, voisi vastaan ottaa ja omistaa Pyhän Hengen ja uskon lahjaa; sillä uskottomasta Jumala tekee uskovan siten että hän sa-

Mutta itsekkyyden syntikin on sovitettu synti. Velkamme on maksettu. Jeesus Kristus on täyttänyt lain viimeistä piirtoa myöten. Me saamme olla vapaat velkavankeudesta. Ihana on evankeliumi Kristuksesta. Kuinka valtava aarre meillä onkaan Hänessä, joka on meitä rakastanut ja päästänyt meidät synneistämme verellään. Tämän armon omistajina meidänkin kilvoituksemme voi muuttua epäitsekäämpään suuntaan. Kristuksen ”veren korjaajina” syntisellä ihmisellä on mahdollisuus uudistumiseen. Sinäkin saat ”tyhjentää” itsesi itsekkyyden synnistä tunnustamalla Vapahtajallesi syntisi ja uskomalla kaiken anteeksi Hänen nimensä ja verensä tähden. Vain täydellisen anteeksiantamuksen osallisuudessa saat sellaista ”juurihoitoa”, jossa itsekkyyden valta kistuu ja Vapahtajan tunteminen kasvaa.

Syytä on meidän pyytää virrentekijän sanoin:

Vaan vielä on tahtoni talttumaton, se helpoille teillensä lähdessä on. Pois karkota uhma ja huolettomuus, suo palvelumieli ja uskollisuus.

Suo voimaa jo luopua synneistäni ja armolla hallitse elämäni. Tee rakkaaksi sinulta saamani työ ja itsekäs tahtoni ristille lyö.
Vk. 438:2-3

Aarne Erkkilä, Haukipudas

SLT:n oppikomitean julkaisemat kolme traktaattia ovat ilmestyneet vuoden 2005 alkupuoliskolla. Traktaatteja "Herran Ehtoollinen", "Virka" ja "Kirkko" on saatavissa seurakuntiemme pastoreilta.

Voit tilata traktaatit myös sähköpostitse osoitteesta: jetiri@tunnustuskirkko.fi.

Oppikomitea julkaisi vuonna 2004 *Tämä on uskomme* -dokumentin. Sitä on saatavissa pastoreiltamme hintaan 2 euroa/kpl tai tilaamalla pastori Jukka Söderströmiltä sähköpostitse osoitteesta: jukka.soderstrom@tunnustuskirkko.fi tai puhelimitse (ks. Helsingin Luterilaisen Tunnustusseurakunnan yhteystiedoista lehden lopussa).

KIRKKO

aseman. Herra Jeesus Kristus itse, Hänen apostolinsa samoin kuin uskonpuhdistajamme Martti Lutherkin kutsuvat meitä puhtaiden ja varmojen kirkon tuntomerkkien ääreen eli sinne, ”jossa evankeliumi puhtaasti julistetaan ja sakramentit oikein toimitetaan” (Tunnustuskirjat 1990, s. 54 [CA 7. uskonkohta]). Ilman Kristusta meillä ei ole mitään. Kristus meillä on Hänen oman Sanansa kautta. Siksi varjelkaamme Jumalan sanan opetusta antamatta minkään ihmismielipiteen, vallan tai voiman meitä siitä irrottaa. Onhan kyseessä Jumalan Sana ja rakkaan Vapahtajamme evankeliumi.

"Niin Jeesus sanoi niille juutalaisille, jotka uskoivat häneen: "Jos te pysytte minun sanassani, niin te totisesti olette minun opetuslapsiani; ja te tulette tuntemaan totuuden, ja totuus on tekevä teidät vapaiksi". (Joh. 8:31,32)

* suomennos allekirjoittaneen

Jan-Erik Tiri, Vaasa

Aineisto johon viitattu:

Bainton, Roland H. | Here I Stand : A Life of Martin Luther (Lähde on käännetty joko englanti laisesta tai ruotsalaisesta Baintonin kirjasta. Tieto täydennetään myöhemmin Internet-versioon, jos mahdollista.)

Booth, Edwin P. | Martin Luther : The Great Reformer | Ohio, USA: Barbour, 1995.

D'Aubigne, J.H. Merle | Det sextonde århundradets reformations-historia : Första delen.

Tredje upplagan. | Ruotsinnos ranskan kielestä: G.S. Löwenhielm | Stockholm: Albert Bonniers förlag, 1876.

Evankelis-luterilaisen kirkon Tunnustuskirjat | [Helsinki:] Sley-kirjat, 1990. | ISBN 951-617-830-8.

González, Justo L. | The Reformation to the Present Day : The Story of Christianity : Volume 2 | San Francisco: HarperSanFrancisco, 1985.

Holmquist, Hjalmar | Den Lutherska reformationens historia : Ett bidrag till det stundande 400-årsjubileet | Stockholm: P. A. Norstedt & söners förlag, 1915.

Holmquist, Hjalmar | Martin Luther | 2. uud. p. | Uppsala, Ruotsi: Sveriges kristliga studentrelses förlag, 1916.

Luther, Martti | Kirkkopostilla : 2. osa | Helsinki: Suomen luterilainen evankeliumiyhdistys, 1942.

Luther, Martti | Kirkkopostilla : 3. osa | Helsinki: Suomen luterilainen evankeliumiyhdistys, 1944.

Missä on tosi luterilaisuus tänään? : Vaasan raamattu- ja tunnustuspäivien 1999 luennot | toim. Ola Österbacka | Vaasa: OF system, 1999 | ISBN 951-98022-1-5 |

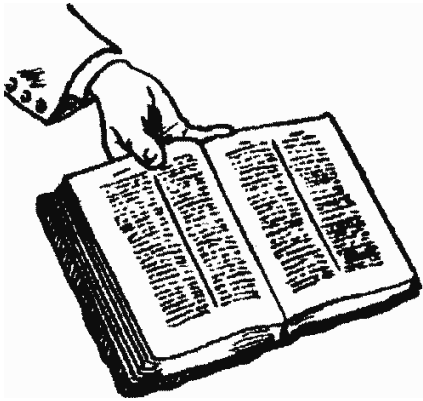
Luther sitaattien suomennokset Kimmo Närhen luennosta: Lutherin irtautumien roo malauskatolisesta kirkosta.

Plitt, Gustaf | Martin Luthers lif och verksamhet : Till fyrahundraårigt minne af Luthers födelsedag den 10 november 1483 | ruotsinnos: Alfred Dehlgren | Stockholm: F. & G. Beijers förlag, 1883.

Schaff, Philip | History of the Christian Church : Volume VII : Modern Christianity : The German Reformation | Michigan, USA: WM. B. Eerdmans Publishing Company, 1974.

Uppala, A. Aijal | Lutherin vapautuminen paavikirkosta | Internet 5.4.2005: <http://www.netikka.net/tforum/uppal.htm>.

polttanut paavin kirjat ja pannauhkauskirjan ensin vavisten ja rukoillen, mutta nyt siitä iloitsen enemmän kuin mistään muusta elämäni teosta, sillä ne ovat turmiollisempia kuin luulin." (Uppala, Internet 5.4.2005.) Polttamalla paavikirkon kirkkolain ja pannauhkausbullin Luther oli tehnyt sen mitä hänen omatuntonsa vaati – irrottautunut Antikristuksesta ja hänen kirkostaan. Seuraavana päivänä eli 11. joulukuuta 1520 Luther aloitti luentonsa varoittamalla Antikristuksesta

(paavista) ja hänen (roomalaiskatolisesta) kirkostaan (Plitt 1883, s. 196). Tämä varoitus ei ole jäänyt vain vuosisatain takaiseksi historiaksi. Edelleenkin se kaikuu niin Lutherin kirjoituksissa kuin ennen kaikkea Pyhän Raamatun omissa varoituksissa, jottemme tulisi eksytetyiksi pois evankeliumista!

Raamattu olkoon ohjenuoranamme myös kysymyksissä, miten tulee suhtautua eri kirkkoihin ja seurakuntiin. Luther ei kehottanut roikkumaan roomalaiskatolisessa kirkossa kynsin hampain. Päinvastoin, hän selvästi opastaa Raamatun sa-

naan turvautuen kristittyjä erottautumaan väärästä hengellisestä (kirkollisesta) yhteydestä: ”Se, joka pitää oppiaan, uskoaan ja tunnustustaan totena, oikeana ja varmana ei voi seistä samassa pilttuussa niiden kanssa, jotka opettavat väärää oppia tai suosivat sitä, eikä aina vain puhua kauniita sanoja perkeleelle ja hänen tallilleen. Opettaja, joka vaikenee harhoista ja haluaa silti olla oikea opettaja, on pahempi kuin julkinen hurmanhenki, ja saa teeskentelyllään aikaan suurempaa vahinkoa kuin kerettiläinen; ei häneen pidä luottaa. Hän on susi ja kettu, palkkalainen ja vatsanpalvoja, ja voi halveksia oppia, Sanaa, uskoa, sakramenttia, kirkkoa, koulua ja hylätä ne. — — hän ei halua suuttuttaa ketään, ei tunnustaa Kristusta eikä satuttaa perkelettä ja maailmaa.” (St.L. XVII, 1180, vuodelta 1546)” (Missä on tosi... 1999, s. 39.) Ankarin sanoin uskonpuhdistaja puhuu asiasta myös eräässä toisessa kirjassaan: ”Niinpä päättelemme nyt, että missä löytyy joku kristillinen seurakunta jolla evankeliumi on, sillä on ei ainoastaan oikeus ja valta, vaan myös velvollisuus sielunsa autuuden menettämisen uhalla, sen velvoituksen mukaisesti, johon se on kasteessa Kristukseen nähden sitoutunut, välttämään, pakenemaan, erottamaan sekä vetäytymään pois sellaisesta esivallasta, jota nykyiset piispat, apotit, luostarit, säätiöt ja sensellaiset pitävät; koska päivänselvästi nähdään, että he opettavat ja hallitsevat vastoin Jumalaa ja hänen sanaansa. Niin että tämä ensiksikin on varmasti ja vahvasti perusteltu, ja että huolelta on jäätävä siihen ajatukseen, että on jumalallinen oikeus ja sielujen autuuden tähden välttämätöntä poistaa sellaiset piispat, apotit, luostarit ja muut sensuuntaiset ja välttää niitä.” (Luther 1924, ss. 6,7.) Niin, sielun autuudella ei pidä leikitellä. Tietoinen väärän opetuksen salliminen kirkossaan ja seurakunnassaan on vaarallista. Apostoli toteaa: ”Vähäinen hapatus hapattaa koko taikinan” (Gal. 5:9). Evankeliumi ei siedä väärän opetuksen hapatusta rinnallaan (1. Kor. 5:7; 2. Kor. 6:14,15). Jumalan sana vaatii Herran äänellä meitä antamaan Kaikkivaltiaalle kunnian, Kristukselle kiitoksen ja Jumalan sanalle sille kuuluvan

Tosi kirkko eli seurakunta (kreik. *ekklesia*) on Kristuksen ruumis (Room. 12:5; Ef. 4:15,16). Vain Kristus on sen pää (Kol. 1:18). Hän on luvannut olla omiensa kanssa maailman loppuun asti (Matt. 28:20). Edes helvetin portit eivät tule murtamaan tätä Kristuksen ja Hänen ruumiinsa yhteyttä (Matt. 16:18). Kristuksen ruumiin jäseneksi tullaan uskon ja kasteen kautta (Mark. 16:16; Gal. 3:26,27; 1. Kor. 12:13; Ef. 5:25-27). Aito usko on sydämen uskoa (Ap.t. 15:9; Joh. 14:1; Ef. 3:17). Vain Jumala näkee sydämeen (Ap.t. 1:24; 1. Sam. 16:7; 2. Tim. 2:19). Siksi Kristuksen tosi kirkko on näkymätön.

Kristuksen ruumis on yksi (1. Kor. 12:13). Kristuksen kirkossa ei ole väli-seiniä eikä vihollisuutta (Ef. 2:14). Jumalan perhe on yksi (Ef. 2:19). Hänen tempelinsä on yksi (Ef. 2:21). Kristuksen morsian on yksi (Ef. 5:25-27; Ilm. 21:9; 22:17). Jeesus puhuu itsestään viinipuuna ja uskovista tämän puun oksina (Joh. 15:5). Viinipuun on yksi.

Kirkon tuntomerkit

Kristuksen kirkko syntyy ja säilyy armonvälineiden kautta. Nämä ovat kirkon tuntomerkit. Kristuksen kirkko kantaa myös näkyviä hedelmiä tässä maailmassa tunnustaessaan Kristusta niin sanoin kuin teokin (Joh. 15:5).

Mistä siis löydämme Kristuksen tosi kirkon?

Kristuksen tosi kirkon löydämme sieltä, missä Jumalan sana oikein opetetaan ja tunnustetaan ja sakramentit Kristuksen asetuksen mukaan toimitetaan (Matt. 28:19,20; 1. Kor. 11:23-28). Sillä vain ne synnyttävät ja ylläpitävät uskon, joka liittyy meidät Kristuksen ruumiiseen ja pitää meidät siinä (Jes. 55:11).

Kristus lupaa erityisen läsnäolonsa sinne, missä kaksi tai kolme kokoontuu Hänen nimeensä (Matt. 18:19,20). Hän on anteeksiantavana Vapahtajana läsnä siellä, missä he kokoontuvat armonvälineiden ympärille. Raamattu edellyttää selvästi, että tällaisia kristittyjen seurakunnallisia kokoontumisia muodostetaan (Matt. 18:15-18; Hebr. 10:24,25).

Kristus ravitsee yhden pyhän kristillisen kirkon jäseniä armonvälineiden kautta; paikallisella tasolla se tapahtuu ensisijaisesti paikallisseurakunnissa. Paikallisseurakunta on kristittyjen perusryhmä. Se on kirkko, koska se ko-

koontuu Kristuksen nimessä ja julistaa evankeliumia. Paikallisseurakunta muodostuu yhteen kokoontuvista kristityistä. Se toimii järjestyksessä apostolisen ohjeen mukaan Pyhän Hengen ohjatessa sitä (1. Kor. 14:33,40; 16:14).

Paikallisseurakunta on kristittyjen pysyväisluontoinen perusr ryhmä. Siinä toteutuu Jumalan sanan ohje kristityille kokoontua yhteen (Hebr. 10:25). Sen toiminta on julkista¹.

Satunnaiset kristittyjen kokoontumiset eivät ole paikallisseurakunnan julkista toimintaa, vaikkakin Kristuksen tosi kirkko on läsnä, koska Kristus on luvannut olla siellä, missä kaksi tai kolme on kokoontunut Hänen nimensä (Matt. 18:20).

Kirkon historiassa roomalaiskatoliset ovat väittäneet oman paavijohtoisen kirkko-organisaationsa olevan jumalallisesti asetettu. Joidenkin luterilaisten keskuudessa tätä roomalaiskatolista kirkko-organisaatioajattelua sovelletaan paikallisseurakuntaan siten, että väitetään sen olevan ainoa jumalallisesti asetettu seurakunnan muoto.

Raamatun mukaan kuitenkin seurakunnan työ- ja ulkoinen muoto voi vaihdella esim. kotikokouksesta (Room. 16:3-15; Filem. 2) ja paikallisseurakunnan kokoontumisesta (Ilm. 2,3; 1. Kor. 1:2) kirkkokunnalliseen kokoontumiseen (Ap.t. 9:31; 15; 16:1-2; Gal. 1:2; 1. Kor. 16:1; 1. Tess. 4:9,10; 2. Kor. 9:2; 8:18,19).

Jumalan tahto on, että kirkon yhteyttä varjellaan, rakennetaan ja etsitään sekä paikallisseurakuntien sisällä että seurakuntien välillä (Joh. 17:20,21; Ef. 4:1-6,11-16). Samoin on Jumalan tahto, että väärin opettavista seurakunnista erottaudutaan (Room. 16:7; Tiit. 3:10; 2. Joh. 10,11).

Luterilaisten Tunnustuskirjojen opetus kirkosta on Raamatun mukainen. "... yksi, pyhä kirkko on pysyvä ikuisesti. Kirkko on pyhien yhteisö, jossa evankeliumi puhtaasti julistetaan ja sakramentit oikein toimitetaan." (Evankelis-luterilaisen kirkon tunnustuskirjat : Aubsburgin tunnustus 7.)

¹ Tässä "julkinen" on yksityisen vastakohta.

hyväkseen." (Uppala, Internet 5.4.2005.)

Prof. Holmquist ei ole ainut, joka katsoo Lutherin irrottautuneen roomalaiskatolisesta kirkosta aktiivisesti, eikä pelkästään passiivisesti ulosheitetyksi tulleen. Prof. D'Aubigne (1876, s. 478) kirjoittaa: "Näin kuului Lutherin erokirje katolisesta kirkosta, niin hän vastasi paavilliseen bullaan"* viitatessaan Lutherin sanoihin 17. marraskuuta 1520, jolloin hän vetosi keisariin ja pyysi uudelleen, että yleinen kirkolliskokous kutsuttaisiin koolle. D'Aubigne viittaa tapahtumiin 10. joulukuuta 1520, jolloin Luther poltti pannauhkausbullan sekä kirkkolain: "Jos Luther aloitti uskonpuhdistuksen tuollaisella iskulla, se tulisi ilman epäilystäkään aikaansaamaan tuhoisia seurauksia. – – – Niin muodoin Luther erosi juhlallisesti paavista ja hänen kirkostaan, [tämä oli] askel, jonka on täytynyt näyttää hänelle väistämättömältä Leo X:lle lähettämänsä kirjeen jälkeen. Hän otti vastaan Rooman haasteen ja julisti kristilliselle maailmalle, että hänen ja paavin välillä oli tästedes sota elämästä ja kuolemasta. Hän poltti laivansa rannalla ja asetti itselleen välttämättömäksi eteenpäinmenon ja vaaran uhmaamisen."* (D'Aubigne 1876, s. 482).

Muistolaatta Wittenbergistä, paikalta, jossa tohtori Luther poltti pannauhkausbullan ja roomalaiskatolisen kirkkolain.

itselleen välttämättömäksi eteenpäinmenon ja vaaran uhmaamisen."* (D'Aubigne 1876, s. 482).

Kirkkohistorioitsija Schaff (1974, s. 251) kirjoittaa: "Luther pitäytyi kannassaan, joka näkyi 10. joulukuuta 1520 tapahtumissa, horjumattomalla kestävyydellä. Hän ei koskaan katunut sitä hetkeäkään. Hän oli polttanut laivan takaansa; hän ei pystynyt, eikä hän aikonut palata."*

"Pitkän harkinnan jälkeen, Martti Luther oli päättänyt käsitellä sitä [pannauhkausbullaa] suoraan, ikään kuin se olisi tosiasiallisesti avoin sodanjulistus."* (Booth 1995, s. 97)

Näyttää siltä, että joulukuun 10. vuonna 1520 on yksi tärkeimmistä käännekohtista uskonpuhdistuksen historiassa – jos ei tärkein. "Välikirkko oli lopullinen, eikä sen peruuttamiseen ollut mitään mahdollisuutta."* (González 1985, s. 27) Sen lisäksi, että tuolla polttoroviolla poltetut paavikirkon ja paavin kirjoitukset osoitettiin vääriksi, antoi tuo teko ja päivä Lutherille itselleen helpotuksen tunteen (Plitt 1883, s. 196; Schaff 1974, s. 249). Tammikuussa 1521 Luther kirjoitti Staupitzille: "Minä olen

Ruotsalainen kirkkohistorioitsija professori Hjalmar Holmquist (1915, s. 38) kirjoittaa: "Joulukuun 10. päivänä vuonna 1520 suuren katselijajoukon keskellä Elsterportin ulkopuolella hän [Luther] poltti julkisesti Eekin kirjoituksia ja sen kanonisen asetuskokoelman, joka edusti paavikirkon järjestystä, ja lopuksi pannauhkausbullan sanoen (vastikään löydetyn silminnäkijätodistuksen kertomuksen mukaan): "Niin kuin sinä jumalaton kirja murehdutat ja saatat häpeään Herran pyhän, niin ikuinen tuli sinua murehduttakoon ja sinut tuhotkoon." Tässä Luther otti sen suuren ja rohkean askeleen, että hän itse julkisesti katkaisi välinsä Roomaan ja katkoi itseltään kaikki mahdollisuudet paluuseen. Tämän myötä oli kirkon hajaannus läntisessä kristikunnassa todellisesti alkanut."*

Martti Lutherin elämäkertakirjassa prof. Holmquist (1916, s. 44, 45) kirjoittaa, viitattaessaan Melanchtonin toimittamaan ilmoitukseen: "Jossa kutsuttiin 'jokainen, jolla oli into evankeliseen totuuteen', ja erityisesti opiskelijat kokoontumaan klo 9 kaupunginportin ulkopuolelle paikalle, jossa oli tapana polttaa rutossa kuolleiden vaatteet, 'jumalattomien paavillisten lakikirjojen ja skolastisten teologien [kirjoitusten]' polttamiseen. Siitä tuli suuri kokoontuminen. Kun Luther oli laittanut lakikirjat puukasaan, sytytti yksi maistereista [professoreista] rovion. Tämä oli kuin merkki siitä, että nyt Luther katkaisi kokonaan [välinsä] paavikirkon käskyjen ja sääntöjen kanssa. Sitten Luther astui uudelleen esiin ja heitti pannabullan tuleen, sanoen: "koska sinä olet tuhonnut Jumalan totuuden, niin tuhotkoon sinut nyt tämä tuli, aamen." Täten otti Luther itse askeleen ulos niin koko hengellisestä kuin yhteiskunnallisestakin yhteisöstä ja asetti itsensä kuten hän luuli yksistään siihen valtavaan taisteluun evankeliumin totuudesta koko maailmaa vastaan."* Holmquist jatkaa kirjoittamalla siitä, kuinka keksiaikaisessa yhteiskunnassa pidettiin selviönä, että maallinen valta jatkaa siitä, mihin paavi ja kirkko olivat tuomionsa langettaneet. Luther saattoi odottaa julkisesti poltettuaan niin paavikirkon lakikirjat kuin pannauhkausbullankin, että hän joutuu, ei pelkästään paavikirkon, vaan myös esivallan taholta tuomituksi. Käytännössä tämä tarkoitti yleensä hengen menetystä. (Holmquist 1916, s. 44, 45.)*

Se, että Luther poltti paavikirkon kirkkolain, ei ollut pelkkä harkitsematon spontaani teko. Jotkut ovat ajatelleet pannauhkausbullan polton tapahtuneen mielijohdeesta. "Luther on saattanut jo aiemminkin puhua bullan Exaurge, Dominen polttamisesta, silti Boehmer pysyy siinä kannassa, että todisteet 1500-luvulta viittaavat siihen ajatukseen, että paavi Leon bullan polttaminen oli vain yhtäkkinen hetkellinen mielijohde. Näin ollen Luther olisi tässä tilaisuudessa mielijohdeesta polttanut paavillisen bullan, joka uhkasi häntä kirkonkirouksella, mutta [että] hän tarkoituksellisesti tuhosi koko sen perustavan rungon, jonka päälle Rooman kirkko oli rakennettu."* (Schwiebert 1950, s. 491) Ennen pannauhkausbullan Wittenbergiin saapumista, Luther kirjoitti Spalatinille: "En tahdo tulla heidän kanssaan sovintoon enkä aio iankaikkisesti pitää yhteyttä heidän kanssaan. He tuomitkoot minun asiani ja polttakoot kirjani. Minä tulen, jos vain saan käsiini tulta mistä tahansa vastaavasti polttamaan paavin lain, se on: koko kerettiläisyyksien häväistyksen, ja teen sen julkisesti. Tähän asti turhaan osoitettu nöyryys tulee loppumaan, jota evankeliumin viholliset eivät enää saa - se on tahtoni - käyttää

Vaikka Tunnustuskirjat tietävät, että kirkko kokoontuu paikkakunnilla – koska se on todellinen ja löydettävissä maan päällä eikä vain platoninen aate – ne ovat kiinnostuneita vain yhdestä tosi kirkosta. Kirkon ulkonaiset seurakunnat, vaikka ne ovat tärkeitä, eivät ole kirkon olemus. Kirkon ulkonaisista muodoista ei ole Raamatussa käskyä vaan ainoastaan siitä, että kirkon tuntomerkit ovat käytössä ja sanan palveluvirka perustetaan.

*Toivomme Sinun tutustuvan viitattuihin Raamatun kohtiin.
Voit tutustua kirkkomme opetukseen tarkemmin v. 2002 julkaistussa
Tämä on uskomme -dokumentissa.*

Suomen Luterilaisen Tunnustuskirkon oppikomitea © 2005

www.tunnustuskirkko.fi

Lutherin ja paavikirkon tiet erkaantuvat

Kolme vuotta oli kulunut siitä, kun Luther naulasi Wittenbergin linnankirkon oveen kirkon uudistusta vaativat 95 teesiään. Paavi ei ollut suosiollinen Lutherin opetukselle, vaan hän vaati Lutheria peruuttamaan opetuksensa kirkonkirouksen uhalla.

Rooma ei tyytynyt hiljaisuudessa katsomaan kuinka evankeliumin tuli syttyä ja levisi. Uskonpuhdistuksen alusta asti paavi joukkoineen yritti estää Lutheria työskentelemästä ja he yrittivät palauttaa hänet takaisin kuuliaiseksi paavin kirkolle, ts. he vaativat häntä nöyrytymään paavin vallan alle. Vuosien 1520 ja 1521 aikana Luther työskenteli kolmen tärkeän uskonpuhdistukseen liittyvän kirjan parissa: *"Saksan kansan kristilliselle aatelille"*, *"Kirkon Baabelin vankeudesta"* ja *"Kristityn vapaudesta"*. Armollisen Kristuksen ja Hänen evankeliuminsa lisääntyvä tunteminen siirsi Lutheria yhä kauemmaksi paavikirkon opetuksesta. Rooman kirkko opetti (ja opettaa edelleenkin!), että pelastus ei ole yksin armosta, yksin uskosta ja yksin Kristuksen tähden.

Monesti kuulee kansankirkon konservatiivien ja siihen sitoutuneiden ns. tunnustuksellisten sanovan, että he eivät suostu eroamaan kansankirkosta, vaikka näkevätkin sen hyväksyvän Raamatun vastaista opetusta. Painavaksi argumentiksi katsotaan se, että Luther ei itse eronnut, vaan hänet erotettiin roomalaiskatolisesta kirkosta.

Ensinnäkin, on syytä muistaa, että sinänsä Lutherin tekemiset tai tekemättä jättämiset eivät ole mikään peruste kristitylle olla kuulematta ensisijassa, mitä Herra itse Sanasaan sanoo. Apostolinen neuvo on: "koetelkaa kaikki, pitäkää se, mikä hyvää on; karttakaa kaikenkaltaista pahaa" (1.Tess.5:21,22).

Toiseksi, meidän on myös syytä muistaa, että Lutherillekaan eivät kaikki asiat kirkastunut yhden yön aikana. Alkuun hän ei halunnut erota roomalaiskatolisesta kirkosta, vaan uudistaa sitä sisältä päin. Vuonna 1519 Leipzigin väittelyssä Luther huudahti, kun häntä syytettiin böömiläisyydestä: *"En ole koskaan hyväksynyt heidän eriseuraisuuttaan. Vaikka heillä olisi jumalallinen oikeus puolellaan, heidän ei olisi pitänyt erota kirkosta, sillä korkein jumalallinen oikeus vaatii ykseyttä ja rakkautta."* (Bainton ? s.94)*

Luther ei kuitenkaan jäänyt tuohon Leipzigin huudahtamaansa näkemykseen. Päinvastoin, myöhemmin hän Raamattuun perustuen ja sen mukaisesti ojentautuen saarnasi: *"Tämän uskonkohdan tähden täytyy syntyä hajallemeno ja ero, oikean seurakunnan irtaantuminen ja eroaminen tuosta toisesta joukosta. Onhan Jumalankin ja Kristuksen määräys ja käsky se, ettei sellaisiin saa pitäytyä. Niinpä meidänkin on ollut pakko erota pois paavillisesta kirkosta, välittämättä siitä, että paavilaiset kirkolliseen valtaansa ja virkaansa vedoten tuomitsevat meidät seurakunnasta luopuneina kadotukseen."* (Kirkkopostilla II, s. 582 [41]) Eräissä toisessa saarnassaan hän sanoo: *"Sama*

"Luther polttaa paavin bullan ja katkaisee välinsä ainaiseksi Rooman kanssa. Joulukuun 10. 1520" (Shaff, s. 247)*

XVII, 1333)" (Missä on tosi... 1999, s. 42 [Lutherin kirjoituksesta "Wider Hans Wurst"].)

Apostoli kirjoittaa: "Mutta vaikka me, tai vaikka enkeli taivaasta julistaisi teille evankeliumia, joka on vastoin sitä, minkä me olemme teille julistaneet, hän olkoon kirottu. Niinkuin ennenkin olemme sanoneet, niin sanon nytkin taas: jos joku julistaa teille evankeliumia, joka on vastoin sitä, minkä te olette saaneet, hän olkoon kirottu." (Gal.1:8,9) Näemme, että ei ole vähäpätöinen asia mitä me opetamme. Meitä myös varoitetaan antamasta mitään tukea väärän opetuksen julistajille (2.Joh.1:10; Room.16:17; Ilm.18:4). Sillä on merkitystä, mihin kirkkoon me tunnustaudumme jäsenyydellämme, mitä kirkkoa me tuemme rohkaisulla, rukouksilla ja työpanoksellamme.

Wittenbergissä 10. joulukuuta 1520 Luther antoi tulen ruoaksi saamansa kirkonkirjeen, kirkkolain ja monia muita vastustajiensa kirjoituksia. Kun Luther tuona päivänä poltti julkisesti paavin kirkonkirjeen ja roomalaisen kirkon kirkkolain, oliko kyseessä vain ulkoinen provosointi?

Kansankirkossa ollessani opin, että Luther erotettiin, jopa suorastaan "potkittiin" ulos roomalaiskatolisesta kirkosta eikä hän olisi itse eronnut tai edes halunnut erota paavin kirkosta. Käsittäkseni tämä näkemys ei kuitenkaan tee oikeutta Lutherille.

tuomio on meidänkin tätä nykyä langetettava vainoojistamme ja evankeliumin pilkkaajista, esimerkiksi paavista ja hänen joukkiostaan. Meidän on kerrassaan erottauduttava heistä..." (Kirkkopostilla III, s. 577 [30])

Se, että Luther joutui paavikirkon kirkonkirouksen alaiseksi ja näin vauhditti Lutherin eroa paavin kirkosta, ei silti tarkoita, että Luther olisi ollut vain passiivinen osatekijä roomalaiskatolisen kirkon jättämisessä. Hänet erotettiin ja hän erosi Rooman kirkosta. Paavin toimet antoivat vauhtia Lutherinkin toimille ja myöhemmin Luther jopa harmitteli kuinka kauan hän olikaan viettänyt aikaa paavin kirkossa: *"Sillä mekin olimme ennen tuon helvetillisen huoran, paavin uuden kirkon, takamuksissa täysin vakavissamme, ja meille tuottaa mielipahaa se, että häpeällisesti olemme kullutaneet niin paljon aikaa ja vaivaa tuossa luolassa (Loche= paavikirkossa). Mutta ylistys ja kiitos Jumalalle, joka on vapauttanut meidät tuosta punaisesta, paheellisesta huorasta."* (St.L.